

Missä on totuus?

Etsikää, niin Te löydät!

Näin kuulunut sen viisauden mestarin sanat, jota kristikunta sanos tunnustavansa vapauttajakseen. Luulisi siis, että kristikunta nauttisi hänen neuvonsa. Mutta epäilemättä useimmat ihmiset Euroopassa — ja ehkä Amerikassakin —, jos heiltä kysytään, mistä tietänevät, että usko Jeesukseen ristipen-
la - kuolemiseen vapauttavaa voimaa on totuus. Rauhistunut kysyjän röyhkeyttä ja juhlallisesti osoittaen Raamattua, vastaavat: "pyhä kirkkomme niin opettaa, ja se oppi perustuu tuohon kirjaan." Täten kiertäen itse

kysymystä he vain ilmaisevat oman tie-
dottomuutensa ja epä-itseenäisyytensä. Mitä
lailla mitä meidän teologimme — puhumat-
takaan taustallisista uskovaisista — oikeas-
taan tietävät Jumalasta ja ihmisestä, tai-
vaasta ja maasta, elämästä ja kuole-
masta, joista asiasta niin paljon sanake-
linat pitävät? Varmaankaan ei paljon,
jos luotamme heidän omiin sanoihinsa.
Useimmathan huutavat: „usko, älä tutki!“
Onko se viisasta kieltä? Eikö viisas sano:
„tämä on totuus. Etsi, niin löydät. Silloin huo-
maat, että minun sanani ovat totuus.“?
Eikö Jeesus niin sanonut?

Mutta ihminen pelkää totuuden vaiva-
lonta ottamista. Sentahten hän ei käännä
ajateksiaan sinnenpäin, vaan — kris-
tittynä kieltää mestarinsa.

Taisetta puolen se, joka tulee osalli-
seksi nykyajasta sivistyksestämme, on
ikäänkuin pakoitettu ajattelemaan. Ellei

hän ennakkoluuloisesti vastusta järjensä
ponnistuksia — sастikka sette ontelikuvetuk-
seura lentoa —, ajaa tieteellinen kasvatus
piian hänen uskonsa karille. Hän huomaa
ristiriitaisuudet todellisuuden ja tuon uskon
välillä, ja hän epäilee. Hän ymmärtää,
että tieto minkä asian hyvänsä totuudesta
on vallan toinen kuin usko siihen, Hän
ymmärtää, että kahdesta henkilöstä A ja
B toinen ei voi tehdä toisen virkaa, jos
A uskoo, että algebra on kirjaimilla las-
keminen, ja B tietää sen, koska hän itse
osaa laskea algebraa — lukuunottamatta si-
itä mahdollisuutta, että A:lla olisi perin hu-
lu käsitys koko algebraa... Sanalla sa-
noen, ajatteleva ihminen herää tietoisuu-
teen siitä, kuinka vähän hän tietää —
ja, mikä parempi on, ~~hän~~ ^{nuo} hän näkee,
että ^{nuo} opettajat, jotka neuvovat häntä us-
koon, tietävät vielä vähemmän kuin
hän. Onko ihmeteltävää, jos hän työntää

Seon kurtissa uskonsa mereen ja läh-
tee tyhjiin aluksiin elämään selapalle?
Eikä aivanastaan sivistyneet niin tee, on
niitä syvistäkin riveistä lähteneitä roh-
keita purjehtijoita.

Jodellakin! Meidän aikamme ei enää
tyydy korkeihin lauseihin, jos sitä aivot
lemme sen etevämpien edustajien mukaan.
Eikä helvettiin kaukujen uhkaukset eikä
inkvisisioonia polttorivit sitä vakunta,
joka jo sydämessään epäilee.

Mutta varallista on yksin, liian ke-
vyessä veneessä kulkea hyrskyjen keskellä.
Ei ^{riittä} ~~tarvittavasti~~ ne, jotka päästävät jän-
kauvan kahlaiditun järhensä hengittä-
mään raitista ilmaa, ^{useintaan} ~~muuta~~ näe kuin
tyhjiän avaruuden. He eivät uskoneet,
että kivi leipää olisi, ~~vaan~~ ^{ja} heittivät
kiven luotaan. Mutta ^{vaan} siltä ei leipä
astunut heidän suuhunsa. Ja kun ei
vat mitään totuutta näe, niin vielä

joitakemmin kukaan mitään uskovaiset valjet teke-
vät, he heurtaavat: „ei ole mitään totuutta.
Ei ihmisen mitään saata tietää.”

Siten useimmat ihmiset ovat heikki-
sesti laiskoja. Muksi eivät ole tietäneet,
sitte eivät ole ehtineet, lojeksi eivät ole
vittsineet ~~et~~ etsiä. Pahasti aavistaen,
etlei totuuden etsintä ole kukaan vakaa han-
kinta, etlei totuudella „elä”, etlei sitä kukaan
kosketa, ja ennen kaikkea, etlei tuo etsimi-
nen ole helppoa työtä, he ennemmin hakevat
sitä mukavuutta, joka ruumiille on mieleen.
Totuuden etsiminen + sekaan on ajatuksen
jonnistamista, sekaan on kovin väsyttävää.
Todellakin meidän aikamme on sängen vähän
filosofinen, ~~se~~ se käyttää sängen vähän
syvälistä^{en} ajatuksen voimaa.